



Дамян Дамянов

Никола Фурнаджиев

Колко повратен и неочакван е животът: само преди седмица се камах да пиша за теб като за жив! Но макар че днес те видях на смъртното ложе в Народния театър, макар че дълбоките ти подпухнали очи вече не ме гледаха, нито басът ти ми говореше, ти за мен бе пак жив. Пак бе оня Фурнаджиев, който преди осем години идваше у дома, за да редактира стихосбирката ми „Очакване“. Не се възгордяваше нито от годините си, три пъти колкото моите, нито от името си, в сравнение с което моето бе нищо, не те спираха нито известността ти, нито престижът ти! Идваше. Идваше не само като мой редактор, а като мой баща, като мой приятел. Защото само пред приятел би могло да се плаче, както плаках веднъж пред тебе. Някаква юношеска моя история, за която не е нито време, нито място сега пред лицето на смъртта и пред ушите на хората да говорим.

И ако все пак повтарям думите, които тогава чух от тебе, то е, защото в тях имаше една голяма, обобщаваща мъдрост:

– Не си харчи ума за глупости, момчето ми! Ни за фалшиви любови, ни за фалшиви приятелства! Не заслужават! Пази го за по-големи неща! За поезията го пази и нея не зарязвай, за да не те зареже и тя! Тя зареже ли те, спасение няма!...

И в ушите ми още звънят последните ти думи „... спасение няма“. Звъняха и днес, когато се прощавах с тебе, звъняха и тая вечер, когато от телевизионния екран ти си вземаше сбогом с мене. Звънят и сега от всяка твоя поправка, която някога си нанасял с едър и отсечен почерк върху ръкописа на моето „Очакване“. Връщам се към тази синя стара папка, за да ти дам малко от своя живот.

Но защо да ти подарявам свой живот, когато твоят още не е завършил? Той, този твой живот, не свършва с катафалката, нито с надгробните сълзи на приятели и лицемери! Той преминава като кървав конник под дъги и слънца над планините, гори там, където „изгоряха селата и петят бесилките“, по пътищата на родината върви!

Защо да ти подарявам аз живот? Ти си имаш един свой, който те първа започва! Нали това ми казва твоят глас от телевизора:

Аз съм все още тука! Наздраве!
Как е весело да се живееш!...

Сбогом, мой учителю и стар приятелю! Ти няма да чуеш това мое последно „сбогом“, но за мен ще останеш винаги жив, докато жив съм и аз! Защото и сега, когато те няма, пак

Вън е зима, вън е ласкава зима,
навалял е отново снегът,
ала извори неизтощими
под снега цяла нощ бълболят.

27 януари '68

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Публикация

Дамян Дамянов. „Живей така, че...“ – април-декември 1968 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8718>]